

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné v právní věci

žalobce: **D. C.D.**
zastoupen JUDr. Josefem Lžičářem, advokátem
se sídlem Sokolovská 24/136, 186 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. června 2020, č. j. OAM-46-15/ZR-2020,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Věc se postupuje Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k vyřízení odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. června 2020, č. j. OAM-46-15/ZR-2020.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci se z účtu krajského soudu vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „žalovaný“) ze dne 10. 6. 2020, č. j. OAM-46-15/ZR-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu (výrok I.) a dle ustanovení § 87l odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II.).
2. Žalovaný napadené rozhodnutí vydal ve správním řízení, které zahájil z moci úřední na základě rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 8. 2019, č. j. 5 T 6/2018-8337, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání pomoci k zvlášť závažnému zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c)

trestního zákoníku, a byl odsouzen podle § 283 odst. 3 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání deseti let. Odsuzující rozsudek byl potvrzen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 12. 2019, sp. zn. 15 To 83/2019.

3. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobce uvedl, že se na území České republiky zdržuje od roku 1994, povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno v roce 1997. Je otcem dvou zletilých a tří nezletilých dětí, jejich matky mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Se dvěma dětmi žil ve společné domácnosti a také s nimi po dobu výkonu trestu udržoval pravidelný kontakt.
5. Žalobce napadl závěr trestního řízení a odmítl, že by prováděl protiprávní přesuny zboží mezi jednotlivými provozovny svého zaměstnavatele. Takový závěr pokládá za absurdní, neboť v případě chybějícího zboží na určité provozovně byl žalobce povinen respektovat pokyn zaměstnavatele, aby zboží se svými spolupracovníky převezl. Žalobce uznal jako fakt, že trestní rozsudek je pravomocný a po formální stránce může být vzhledem k presumpci správnosti podkladem pro správní rozhodnutí. Žalobce však upozornil, že žalovaný opomenul, že v trestním řízení se neprokázalo, že by žalobce měl z trestné činnosti jakýkoliv prospěch a motivaci k zisku. Dále dle žalobce nebylo v trestním řízení prokázáno, že prodával zboží do chemických laboratoří s cílem, aby z něj byly vyráběny drogy. Jeho jednání bylo kvalifikováno jako pomoc – úmyslná podpora přímých pachatelů.
6. Dále žalobce napadl závěr žalovaného, že v daném případě nepůjde o nepřiměřený zásah do osobního, soukromého a rodinného života. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a povinnost vycestovat z České republiky do 30 dnů žalobce pokládá za zásah do rodinného života. Správní orgán dle žalobce nerespektoval rodinné vazby a skutečnost, že jeho děti se narodily na území České republiky, navštěvují české školy a nemají v podstatě žádnou vazbu k Vietnamu. Rozhodnutí žalovaného proto označil za necitlivé a postrádající humánní přístup k rodinným příslušníkům žalobce. Nesouhlasí s názorem, že rodina žalobce má možnost jej následovat do Vietnamu. Jako iluzorní označuje, že by rodičovská práva mohl vykonávat z Vietnamu a že by u dětí nedošlo k újmě, pokud by nemohly být v pravidelném kontaktu s rodičem. Rodinné zázemí bylo vytvořeno na území České republiky a argumentace, že se žalobce nestačil integrovat do zdejší společnosti, dle něj neospravedlňuje závěry o zrušení trvalého pobytu.
7. Žalobce rovněž vyjádřil požadavek, aby rozhodnutí bylo vyhotoveno v jeho mateřském jazyce, neboť cizinec laik stěží chápe složitou právnickou argumentaci. Jako diskriminaci cizinců žalobce označil situaci, kdy jim může žalovaný zrušit povolení k trvalému pobytu z důvodu spáchání trestného činu, kdežto v případě českých občanů postačuje k jejich nápravě pouze trestní odsouzení.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření upozornil, že ve smyslu § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu skutečnost, že cizinec byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu

odnětí svobody. K naplnění tohoto důvodu dojde již právní mocí rozsudku, kterým je držitel povolení k trvalému pobytu odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Žalovanému je zapovězeno učinit si vlastní úvahu o tom, zda byl, nebo nebyl spáchán trestný čin, ani kdo je z jeho spáchání vinen. Závěry trestního soudu je vázán a není oprávněn s nimi polemizovat.

10. Co se týká nepřiměřenosti dopadů do rodinného života žalobce, uvedl žalovaný, že se touto otázkou zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzal do úvahy, že na území České republiky žijí nezletilé děti žalobce a ten s nimi, než byl vzat do vazby a poté do výkonu trestu odnětí svobody, udržoval kontakt. Odůvodnil, proč jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že ani zásah do rodinného života spočívající ve ztrátě pobytového oprávnění v České republice a povinnosti vycestovat, není zásahem nepřiměřeným, a proč je takové opatření v demokratické společnosti nutné. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobce v žalobě neuvedl konkrétní dopady, které bude mít skutečnost, že bude muset po propuštění z výkonu trestu odcestovat. Žalobce se dle žalovaného pouze omezil na obecná konstatování o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí. Proto žalovaný připomněl, že žalobce se podílel na distribuci omamných látek, jejichž užívání nenávratně poškozuje lidské zdraví. Argumentaci o nehumánnosti zrušení pobytového oprávnění proto žalovaný označil za nepatřičnou. Dle žalovaného měl žalobce na své děti myslet dříve, než přistoupil k trestné činnosti. Té se dopouštěl po dobu tří let bez ohledu na svou rodinu.
11. Žalovaný poznamenal, že článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. V této souvislosti je podle Evropského soudu pro lidská práva nutné brát v úvahu, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímací stát (Česká republika) právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu vést svůj rodinný život na jeho území. Podle žalovaného bude žalobce po propuštění z výkonu trestu muset uspořádat svůj rodinný život jiným způsobem. Neměl by být problém udržovat pravidelný kontakt s rodinou prostřednictvím dnes běžných telekomunikačních prostředků. Žalobcovy nezletilé děti jsou občany Vietnamu, stejně jako jejich matky, mohou tedy bez potíží žalobce navštěvovat ve Vietnamu.
12. K tvrzené diskriminaci žalovaný poukázal na judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně vyslovil, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (např. sp. zn. IV ÚS 85/04, III ÚS 99/04, III ÚS 219/04 a III ÚS 260/04). Dle žalovaného tedy nejde o diskriminaci, pokud cizinci lze uložit trest vyhoštění nebo zrušit pobytové oprávnění a občanu České republiky nikoliv.
13. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení krajského soudu

14. Krajský soud se zabýval podmínkami řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k následujícím závěrům:
15. Ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců uvádí: *„Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl*

pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“

16. Ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí uvádělo: „**Rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a), § 37a odst. 1 písm. d), § 37a odst. 2 písm. c), § 46a odst. 1 větě druhé, § 46a odst. 2 písm. c), § 46b odst. 1 větě druhé, § 46b odst. 2 písm. a), § 46d odst. 1 větě druhé, § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 1 písm. j), § 46f odst. 2 písm. b), § 46g odst. 1 písm. c), § 46g odst. 2 písm. d), § 56 odst. 1 písm. g), jde-li o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h), § 56 odst. 2 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 2 písm. e) nebo f), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), § 77 odst. 2 písm. a) nebo f), § 87d odst. 2 písm. c) nebo d), § 87e odst. 1 písm. f) nebo g), § 87f odst. 3 písm. e) nebo f), § 87k odst. 1 písm. a) nebo d) nebo § 87l odst. 1 písm. a), e) nebo f), a rozhodnutí ministerstva podle § 155b odst. 4 nabývají právní moci jejich oznámením**“ (pozn. zvýrazněno soudem).
17. Ustanovení § 170a odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvádí: „*Zřizuje se Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“). Komise je organizační součástí ministerstva, které zajišťuje její činnost. Komise je nadřízeným správním orgánem ministerstva ve věcech, v nichž ministerstvo rozhoduje v prvním stupni a v dalších případech stanovených zákonem.*“
18. Ustanovení § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvádí: „*Proti rozhodnutí ministerstva lze podat odvolání ke komisi.*“
19. Žalobce proti napadenému rozhodnutí (v souladu s poučením v něm uvedeným) podal ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ke zdejšímu soudu přímo žalobu. Žalovaný totiž v poučení napadeného rozhodnutí mimo jiného uvedl, že „*toto rozhodnutí dle § 168 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., nabývá právní moci jeho oznámením, tedy doručením jeho písemného vyhotovení účastníku řízení nebo jeho zástupci, je-li zastoupen. Z tohoto důvodu proti němu nelze podat odvolání.*“
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21 konstatoval, „[že] z § 81 odst. 1 (resp. § 152 odst. 1) správního řádu vyplývá obecná a tradiční zásada dvojinstančnosti správního řízení. Jedná se o jednoznačný projev vůle zákonodárce připustit odvolání (resp. rozklad) proti rozhodnutím správních orgánů jakožto obecné pravidlo s možnými výjimkami stanovenými buď samotným správním řádem, nebo jiným zákonem. Z § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá procesní právo každého cizince podat odvolání proti každému rozhodnutí Ministerstva vnitra ke Komisi. Vůči § 81 odst. 1 (resp. § 152 odst. 1) správního řádu se jedná o zvláštní právní úpravu, byť totožného obsahu, určující navíc speciální odvolací správní orgán. Řízení dle zákona o pobytu cizinců jsou tedy vedena jako dvojinstanční, tzn. že jejich účastníci mají právo na odvolání. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že ze samotného textu novelizovaného § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze vyloučení odvolání dovodit. Úvahy vycházející z právní teorie, že rozhodnutí v právní moci nelze napadat řádným opravným prostředkem (formální aspekt právní moci), na které stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti, jsou sice obecně platné, avšak nemohou překonat situaci nastolenou zvláštní právní úpravou, k níž došlo neuváženým zásahem zákonodárce do zákona o pobytu cizinců a která s ohledem na znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve svých důsledcích znamená připuštění odvolání i proti těmto pravomocným rozhodnutím. Úvahám stěžovatele, že novela sice nevyloučila právo na odvolání výslovně, ale fakticky ano, nelze přitakat, neboť právo na odvolání opírající se o

výslovné znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže být popřeno textem § 168 odst. 3 zákona, jehož znění o odvolání vůbec nepojednává. [...] O tzv. mezeru pravou se v tomto případě bezpochyby nejedná. Pravá (technická) mezera znamená, že určitá pozitivněprávní ustanovení zákona nelze bez doplnění další chybějící části právního řádu vůbec aplikovat a z hlediska účelnosti práva je třeba takovou mezeru odstranit aplikačním dotvořením práva soudem. Dotčená ustanovení zákona o pobytu cizinců v jejich vzájemné souvislosti však technicky aplikovat lze a standardní odvolací řízení lze provést, stejně jako tomu bylo před novelou § 168 zákona o pobytu cizinců. Právní řád tedy žádnou pravou mezeru neobsahuje. V souzeném případě nejde ani o tzv. mezeru nepravou (teleologickou, či axiologickou), která může být v právním řádu přítomna, přestože lze případ posoudit na základě zdánlivě jednoznačné pozitivněprávní úpravy.“

21. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že výjimku z práva na odvolání v tomto případě nelze dotvořit teleologickou redukcí § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, naopak závěr o přípustnosti odvolání rovněž v případech vymezených v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) lze podpořit poukazem na obecnou zásadu subsidiarity správního soudnictví vyplývající z § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal v tomto ohledu na závěry, které rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, bod 40: „Soudní ochrana je tedy subsidiární tam, kde veřejná správa disponuje účinnými prostředky k ochraně práv osob, které tvrdí, že konáním (nečinností) veřejné správy bylo zasaženo do jejich veřejných subjektivních práv. To má svůj smysl. Veřejná správa může rozhodnout meritorně, zásah do práv může odstranit dříve než jakýkoliv soudní přezkum. Jde tedy o zákonnou konstrukci, která má zajišťovat, aby se nezákonnosti řešily předně v místě a čase, kde nastanou, orgány k tomu kompetentními (tak zvané „v první linii“), které na základě argumentů uplatněných v zákonem poskytnutých prostředcích samy seznají předešlou nezákonnost a použijí vlastní procesní nástroje k nápravě.“ K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21 dodal: „Je-li obecnou zásadou náprava zásahu do práv adresátů veřejné správy samotnou veřejnou správou, podporuje i tato zásada spíše setrvání na jazykovém vyjádření posuzované právní normy namísto pokusů o její dotváření správním orgánem či soudem bez existence relevantního ústavněprávního důvodu převažujícího nad právní jistotou adresáta normy. Přestože zákonodárce spatřuje v odebrání odvolací instance v určitých (taxativně vyjmenovaných) případech cestu ke zrychlení celé procedury, a tedy je vnímá jako krok k vyšší efektivitě (účelnosti) výkonu veřejné správy, nemůže tak za něj činit moc výkonná ani moc soudní.“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku rovněž uvedl, že pro běžného adresáta právní normy je z textu nepřehledného, složitého a častokrát novelizovaného zákona o pobytu cizinců stále ještě patrné, že v případech, kdy zákonodárce zamýšlel vyloučit odvolání, učinil tak na řadě míst výslovně užitou formulací „odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné“. Skutečnost, že stěžovatel tato jiná řízení s citovanou formulací výslovného vyloučení odvolání považuje za odlišná od pobytové problematiky, nemá žádný vliv na logický závěr krajského soudu, že pokud zákonodárce chce vyloučit odvolání, umí tak učinit a činí tak výslovně právě prostřednictvím výše citované formulace. Znění § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které hovoří o okamžiku nabytí právní moci oznámením rozhodnutí, samo o sobě nijak neovlivňuje právo účastníka na odvolání, neboť text § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zůstal tímto zněním nedotčen.

22. V rozsudku ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 Azs 140/2020-27, Nejvyšší správní soud v obdobné věci dospěl k závěru, že v řízení před Městským soudem v Praze byly dány podmínky pro odmítnutí návrhu a postoupení věci Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, neboť žalobce se řídil nesprávným poučením žalovaného o tom, že odvolání proti jeho rozhodnutí není přípustné. Podle § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž lze proti rozhodnutí žalovaného podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, přičemž tuto možnost § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výslovně nevylučuje.
23. V návaznosti na to je příhodné uvést, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 Azs 312/2020-15, konstatoval: „*Samotný § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak výslovně řeší toliko určení okamžiku právní moci rozhodnutí, a nikoliv otázku přípustnosti opravného prostředku. Toto ustanovení oproti obecné úpravě § 73 odst. 1 správního řádu stanoví, že již rozhodnutí vydané v prvním stupni nabývá právní moci oznámením, a to bez ohledu na skutečnost, zda zákon připouští či nepřipouští opravné prostředky. [15] Podle § 73 odst. 1 správního řádu musí být pro nabytí právní moci splněny kumulativně obě podmínky – a) oznámení rozhodnutí a b) nepřípustnost odvolání. Právě druhá podmínka v daném případě splněna není (...). Problematický je především způsob, jakým v daném případě k vyloučení odvolání přistoupil zákonodárce. Zamýšlel-li vyloučit odvolání jako řádný opravný prostředek, měl tak učinit jasně a výslovně, což se nestalo. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu neshledal prostor pro dotvoření práva výkladem, jak vysvětlil v opakovaně zmiňovaném rozsudku sp. zn. 6 Azs 192/2020, z jehož závěrů vychází nejen nyní napadené usnesení krajského soudu, ale i další navazující judikatura zdejšího soudu (...). Lze tedy shrnout, že proti rozhodnutí stěžovatele vydanému na základě některého z taxativně vymezených důvodů v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tak jako v nyní souzené věci [§ 87l odst. 1 písm. f)], je možné podat odvolání, přestože paradoxně směřuje proti pravomocnému správnímu rozhodnutí (tento paradox je důsledkem neuváženého zásahu do zákona o pobytu cizinců ze strany zákonodárce, jehož roli nemůže suplovat soud).“ K obdobným závěrům došel Nejvyšší správní soud v rozsudích ze dne 15. 10. 2020, č. j. 9 Azs 225/2020-31; ze dne 3. 9. 2020, č. j. 2 Azs 206/2020-15; ze dne 25. 9. 2020, č. j. 8 Azs 84/2020-43; ze dne 30. 9. 2020, č. j. 1 Azs 296/2020-21; ze dne 1. 10. 2020, č. j. 8 Azs 78/2020-29; ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 302/2020-17; a ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 Azs 312/2020-15.*
24. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu krajský soud uzavřel, že proti rozhodnutí Ministerstva vnitra vydanému na základě některého z taxativně vymezených důvodů v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je možné podat odvolání. Právo na odvolání opírající se o výslovné znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže být popřeno textem § 168 odst. 3 zákona, jehož znění o odvolání vůbec nepojednává. Jsou tak dány podmínky pro postup podle § 46 odst. 5 s. ř. s., dle kterého platí, že podá-li návrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému.
25. Krajský soud z uvedených důvodů rozhodl, že žaloba se odmítá (výrok I.) a věc se postupuje Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců k vyřízení odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného (výrok II.).

26. Výrok o náhradě nákladů se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta (výrok III.).
27. Krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby před prvním jednáním ve věci, žalobce tak má právo na vrácení soudního poplatku za řízení (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Krajský soud proto rozhodl, že žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč (výrok IV.). Uvedená částka bude žalobci vrácena z účtu krajského soudu.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. listopadu 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu